

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: ГЕОРГИ КРЪИЗОВЪ

ГОДИНА ПЕТА
4 и 5
декември 1940

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06.

РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО

Рождество Христово е най-великиятъ и най-хубавиятъ празникъ, който малки и голѣми очакватъ съ трепетъ и радостъ въ душитѣ. Очакватъ го не само заради веселбитѣ, които ставатъ по Коледа, не само заради подаръцитѣ, които децата получаватъ, но и защото въ този денъ се е родилъ Спасителътъ на човѣчеството. Исусъ Христосъ донесе на свѣта най-свѣтлата вѣра и най-доброто учение за спасение на хората отъ злото. Той каза на човѣцитѣ, че трѣбва да жи-

вѣятъ въ миръ и любовъ, да се обичатъ единъ другъ, а не да се избиватъ, нито да се мразятъ и обиждатъ. Той учи, че хората сж братя, хората — по плото земно кълбо. Сега хората каточели сж забравили словата на Исуса, затова нѣкои народи водятъ жестока, изтрѣбителна война. Дано свѣтлитѣ празници донесатъ на човѣчеството справедливъ миръ, та по-скоро да могатъ да заживѣятъ всички спокойно, въ радостъ, трудъ и обич.

КОЛЕДНА ЕЛХА

На елхитѣ рой свѣщици въ коледната нощъ блѣстятъ... Сякашъ ангелски очници отъ небето ни следятъ... А по клонкитѣ зелени, като зрѣли плодове, купъ играчки окачени виснатъ съ чудни цвѣтове. Шомъ децата се пробудятъ, шомъ се съ радостъ завтекатъ предъ елхитѣ, ще се чудятъ, първо що да избератъ.

Любомиръ Дойчевъ

СВЕТА НОЩЪ

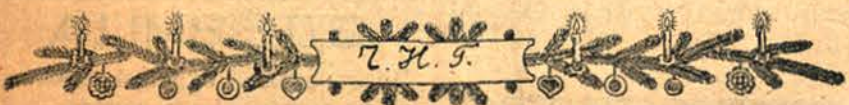

Огрѣйте, ангели-звезди, огрѣйте, благовестни, нали се Богъ-Исусъ роди, да го прославимъ съ пѣсни.

За новъ животъ и нови дни той иде на земята, затуй небесенъ звънъ звъни на всички вѣвъ сърцата.

Надъ всѣка мъжа и беда Господенъ ангелъ пѣе, а Витлеемската звезда надъ насъ честито грѣе.

И. Стубель

Дойде новата година много отдалеко. — Ахъ, дано поне презъ тази да прекарамъ леко! Азъ на всички пожелавамъ радостъ, армагани, времето за сиромаха топличко да стане. На селяка плодовита жетвата да бѣде,

да се прѣсне тази година радостта навсѣде. На учащиятъ се — двойка ни една да нѣма, на търговеца печалба да даде голѣма. А на Вrabчо сивопери слѣние и трошички. Пожелавамъ тази година радости на всички.

Йорданъ Русковъ

СУРВА, СУРВА ГОДИНА

Трикъ-филмъ на „Славейче“, рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова

— Съмна се, дечица мили! Ставайте отъ сладкъ сънъ! Нѣжно майка имъ ги буди, чува се камбаненъ звънъ.

Снѣгъ дебелъ покрилъ е всичко, дървеса и селски пѣтъ, свѣтятъ малкитѣ елхички, въ кѣщи печкитѣ бумтятъ.

А децата благославятъ: да е всѣки живъ и здравъ, миръ да има по земята, съ хлѣбъ свѣтътъ да е богатъ.

Радостно ги срѣщатъ всички, съ даръ даруватъ ги навредъ, съсь помръзнали рѣжички, суровакатъ редъ по редъ.

Въ кѣщи се прибиратъ, съ пѣсни и съсь весели сърдца. Колко радости чудесни иматъ малкитѣ деца!

Григоръ Угаровъ НА БЪДНИ ВЕЧЕРЪ

Три дни и три нощи валѣ снѣгъ. Затрупа кѣщитѣ на малкото селце, и то заспа. Само нѣколко стѣлбове черъ димъ се дигаха нагоре. Срещу Бъдни вечеръ небето свѣтна чисто, като стѣкло. По сръднощъ месечината надикна, червена, като препенена турта. Поразгледа хубаво това забравено село на сръдъ полето. На края една кѣщурка свѣткаше. Вжтре, край огнището дрѣмѣха две деца, братче и сестриче. Момичето тѣркулна една сълза. Сълзата тупна на единъ живъ вжгленъ и се разтопи. Дигнаха се нагоре нѣколко червени искри, промъкнаха се изъ комина и трѣгнаха къмъ небето. — Ехъ, защо не си слѣнце, да стопишъ тия дебелы преспи снѣгъ! — извикаха тѣ на месечината. — Защо, кои сте вие? — Ние сме сълзитѣ на едно

момиче! Родихме се въ изтрѣпналото му сърдце! Ей въ оная кѣща, виждашъ ли, тая вечеръ чакатъ две мѣнички деца майка си! Тя е въ града отъ вчера. Като зафуча снѣжната виелица и засипа пѣтищата, тя се е забъркала! Ще имъ помогнешъ ли? — Добре, — отвърна месечината, — азъ не мога, защото лѣжитѣ ми сж слаби. Вѣтърътъ ще свърши тая работа! — Какъ тѣй, че той цѣла вечеръ тропа на вратата, и тѣ треперятъ отъ страхъ! — Почакай, свѣтулице, ще разберешъ, че и той може да помага! Изведнажъ вѣтърътъ духна страшно. Сметѣ снѣга отъ покривитѣ и го насипа на улицата. П р е с р е щ на единъ автомобилъ, който бѣгаше и ревшѣ като мечка. Напѣлни му фаровеѣ съ снѣгъ, смръзна му водата, и моторътъ спрѣ.

Единъ човѣкъ слѣзе, дигна си яката и задѣла снѣгътъ. Огледа се наоколо. Само крайната кѣща на дветѣ деца блѣщукеше, като кандилце. Той се изправи до вратата и потропа. Децата изтрѣпнаха отъ страхъ. Свиха се на кълбо и се умълчаха. Човѣкътъ надникна въ прозореца. — Отворете ми да се стопля малко, азъ съмъ пѣтникъ! Не отваряме на никого! — отвърнаха децата. — Е, ами царьтъ ако дойде? — Само на царя ще отворимъ! — Отворете ми, — примоли се пѣтникътъ, — нищо нѣма да ви сторя! И азъ имамъ две деца, бързахъ да си отида при тѣхъ, че сега е Бъдни вечеръ, но автомобилътъ ми спрѣ на сръдъ пѣтя, моторътъ изгасна! Добритѣ сърдца на децата подскочиха, като чуха думитѣ на пѣтника. Момичето скръцна вратата и отвори. На прага се изправи пѣтникътъ, цѣлиятъ за

скреженъ. Влѣзе вжтре. Напече си рѣцетѣ на топлата пепель въ огнището. Като се стопли хубаво, пѣтникътъ дигна глава и се усмихна. Изведнажъ момиченцето заплака. — Защо плачешъ? — попита пѣтникътъ. — Плача, че ще ни тупа мама, защото те пуснахме! — Нищо, не плачи, нѣма да ви тупа. Та по-добре ли е единъ човѣкъ да измръзне навънъ. Баща имате ли? — Нѣмаме, — въздѣхнаха дветѣ деца, — и ни е много мѣчно. — Виждате ли, какво значи безъ баща! Ако бѣхъ останалъ въ преспитѣ, и моитѣ деца щѣха да останатъ сирачета! — па като погледна календаря, окаченъ на стената, продължи: — Ето ги! — посочи той съ прѣстъ снимката съ дветѣ царски деца. Сиротнитѣ деца помръзнаха. Огледаха дрехитѣ и ботушитѣ на пѣтника. Тѣ едвамъ сега видѣха, че имаше окаченъ го-

лѣмъ златенъ кръстъ. — Азъ съмъ царьтъ — нѣма да ви тупа майка ви! И той ги погали. Брѣкна въ дълбокия си джебъ, извади единъ голѣмъ шоколадъ, рѣзчупи го на две. Даде имъ го. — Дайте си сега шепитѣ! — рече имъ той. Царьтъ имъ напълни рѣцетѣ съ пари и рече: — Пазете си ги! Въ това време нѣкой хлопна вратата и влѣзе. Децата скочиха: — Мамо, царьтъ ни е гостъ! Бедната жена погледна пѣтника съ златния кръстъ и заплака. — Въ нашия домъ богатъ човѣкъ не е стѣпвалъ, а не царь! Следъ малко царскиятъ автомобилъ литна къмъ голѣмия градъ. На другата вечеръ се върна натѣпканъ съ коледни подарѣци за седнитѣ деца, а на майката дадоха едно писмо — царьтъ я назначаваше на работа въ двореца.